

НАШІ ЮВІЛЯРИ

ПОПОВІЧЕНКО ОЛЕКСАНДР ВІКТОРОВИЧ

(до 60-ти річчя з дня народження)

Олександр Вікторович Поповіченко народився 04 листопада 1955 року у м. Єгор'євську Московської обл. в родині військовослужбовця. Батько був військовим авіаційним інженером у прикордонних військах, а мати працювала на посадах службовців у структурних підрозділах Міністерства внутрішніх справ.

Військову службу Олександр Вікторович розпочав з 1972 року в Одеському вищому командному артилерійському училищі (далі – Одеське ВАКУ), яке закінчив у 1976 році з відзнакою та золотою медаллю. Після присвоєння

первинного офіцерського звання отримав призначення в артилерійський полк Групи радянських військ у Німеччині, де проходив службу на посадах старшого офіцера батареї та командира батареї.

З 1981 по 1985 роки проходив службу у Забайкальському військовому окрузі в м. Кяхта Бурятської АРСР на посадах начальника штабу та командира артилерійського дивізіону. За час проходження служби з підпорядкованим дивізіоном неодноразово брав участь у змаганнях ствольних дивізіонів округу з бойовою стрільбою, на яких чотири роки поспіль отримував тільки перше місце, за що був нагороджений медаллю «За бойові заслуги».

В 1985 році вступив на оперативно-тактичний командно-штабний факультет Військової артилерійської академії, у теперішньому м. Санкт-Петербург, яку закінчив з відзнакою у 1988 році.

Активну наукову діяльність О.В. Поповіченко розпочав у 1988 році в ад'юнктурі Військової артилерійської академії (м. Санкт-Петербург), до якої вступив за пропозицією керівництва кафедри Управління ракетними ударами, ударами і вогнем артилерії. В ході дисертаційних досліджень за спеціальною темою займався питаннями видимості в атмосфері, протидії оптико-електронним приладам розвідки та наведення високоточної зброї, застосування димових, аерозолеутворюючих та освітлювальних боеприпасів. Першим значимим науковим здобутком Олександра Вікторовича стало включення до Правил стрільби і управління вогнем порядку та теоретичного обґрунтування застосування димових та освітлювальних боеприпасів наземної артилерії.

Після закінчення ад'юнктури в 1991 році продовжив науково-педагогічну діяльність на кафедрі Стрільби і управління вогнем Одеського ВАКУ, а в подальшому – Одеського інституту Сухопутних військ (далі – Одеський ІСВ) на посадах викладача, старшого викладача та керівника курсового колективу.

13 лютого 1992 року успішно захистив дисертацію за спеціальною темою на здобуття наукового ступеня кандидата військових наук у Спеціалізованій докторській раді Військової артилерійської академії м. Санкт-Петербург.

З 1995 року був призначений на посаду заступника начальника артилерійського факультету Одеського ІСВ, на якій до 1997 року виконував обов'язки начальника артилерійського факультету. 25 березня 1997 року присвоєно вчене звання доцента кафедри стрільби артилерії.

В 1997 після проведення крайнього випуску офіцерів-артилеристів в Одесі за пропозицією командувача РВіА Збройних Сил України був призначений та до 1999 року включно проходив

службу на посаді першого заступника начальника Військового інституту артилерії при Сумському державному університеті з навчальної та наукової роботи.

В 1999 році повернувся до Одеського ІСВ, де продовжив наукову і науково-технічну діяльність на посадах керівного складу. З грудня 2006 року очолив Науковий центр бойового застосування Сухопутних військ, а з листопада 2009 року – заступник начальника Військового інституту Одеського національного політехнічного університету з наукової роботи.

Поповіченко О.В. взяв активну та дієву участь у збереженні та розвитку вищого військового навчального закладу в м. Одеса та збереження його наукового потенціалу. Саме завдяки його активній діяльності, розрахункам та обґрунтуванню у скрутний період реорганізації системи військової освіти і науки вдалося довести необхідність збереження цілісного майнового комплексу для військового інституту та наукового центру на території, яку зараз займає Військова академія (м. Одеса).

У листопаді 2010 року звільнений у запас за віком. За 38 років служби у збройних силах (19 років у колишньому СРСР та 19 років у Збройних Силах України) пройшов три напрямки діяльності: в командному напрямку – від курсанта військового училища до командира артилерійського дивізіону; в освітньому напрямку – від викладача кафедри до першого заступника начальника військового інституту з навчальної та наукової роботи; в науковому напрямку – від ад'юнкта, старшого наукового співробітника до начальника Наукового центру виду Збройних Сил України та заступника начальника інституту з наукової роботи.

На сьогодні О.В. Поповіченко веде активну наукову і науково-технічну діяльність на посаді провідного наукового співробітника науково-дослідної лабораторії факультету підготовки спеціалістів Високомобільних десантних військ Військової академії (м. Одеса). За 43 роки своєї наукової та науково-педагогічної діяльності Олександр Вікторович має більше 90 наукових праць і видань, у т.ч. 23 патенти на винаходи та секретні корисні моделі, які розроблено самостійно та у складі творчих колективів, надруковано 67 наукових праць, у тому числі й у міжнародних виданнях. Є автором оригінальної методики розрахунку та розподілу бюджету часу на наукову і науково-технічну діяльність наукових підрозділів Збройних Сил України загалом та виконання науково-дослідних робіт і заходів наукового супроводження зокрема. Веде активну роботу щодо розповсюдження та втілення у наукову роботу й освітній процес академії новітніх досягнень науки та інноваційних технологій.

За досягнення у науковій і науково-технічній діяльності та активну роботу щодо впровадження результатів наукових досліджень і розробок неодноразово заохочувався Міністром оборони та начальником Генерального штабу – Головнокомандувачем Збройних Сил України, командувачем Сухопутних військ та начальником академії.

Керівництво Військової академії (м. Одеса), друзі та колеги щиро вітають Олександра Вікторовича Поповіченка з ювілеєм, бажають йому доброго здоров'я та подальших успіхів у науковій і науково-технічній діяльності, а також залишатися на довгі роки таким же активним і життєрадісним.

Редакційна колегія «Збірника наукових праць Військової академії (м. Одеса)» приєднується до цих побажань.